

Žėimuos išdaigas

Gīvena žmuonis ramē, laimingā, nelaukdamē dėdeliū stebuklu. Vasara mergelės pīnė vainėkus, šuokiniejė pu pėivas, rudini džiaugies beržū ėr klevū spalvuotiom kepuriem. Vo žėima... Žėima vėsėms atneš sava džiaugsmus ė rūpestius. Nuorio papasakuotė jums nuotīki, katras vėsā nesenē notėka, dā išmeta.

Vo bova tēp. Mūsa mietelie, vėlkdama sunkius nešulius pasiruodė Žėima. Vo, ka ana atrėša tus maišus, par kelės mėnotas pabala kėims, takā, teltā, aikštelės, – ruodies, ka vėskas išnīka... Kor tik bepaveiziejē, vėsor baltava snėigs. Nu tuokiuos tērštuos pūguos ė per longus nieka nebsimatė, atruodė, ka ė tvuoras, ė tuos pražīda baltuom lelijuom. Vakā net skintė anas bandė.

Žėima vėskou stebiejė eš šalėis. Džiaugies ėr ana karto, ka vākā valiuojuos po pusnis, mieties gniūžtiem ė susigalvuoję kėtokiū maluoniū zbėtku. Bat tujaus anuos šīpsena dinga, ka pamatė, ka anuos atnešta snėiga neblėka – sumīnė anū mažīlė. Pasidarė kėits, nebegražos, poroma neblėka.

Bluogā mon bus. Kū rėks darītė, kumet ateis pavasaris?! Juk monės vėsā nebelėks. Kor rėks tumet dingtė?! Ana dā karta pabarstiusi kelės saujės snėiga, pasišaukė kėima vākus ė paprašė, ka padietom anā nusigautė lig ledū gamėnėma pabrėka. Tėn anou padiejė i šaldikli, ka nerapoltom per vasara. Žėima goudė vākus: – Iš monės pagamins skanious ledus, ė aš viel būsio vėsėms reikalinga. Skanaudamē viel munim džiaugsities.

Patėka Žėimā anuos sumanīms ė pradiejė šuokinetė po šaldikli, vartaliuotėis, jouktėis, ridinietėis po kameras, ka net duris, neatlaikiosės anuos siautėjėma, atsėvierė, ėr eškrėta vėsos snėigs unt grindū. Nu šėlumuos ar nu kuo kėta snėigs pavėrta vondenio ė novinguriava aslo. Bet mažīle be ledū nelėka – anus vėstėik gamėna Ledū pabrėks ė vaišėna vėsus, kas tik nuoriejė atsėgaivintė vasara nu karštė a truoškulė. Aš irgi ledās vaišėnous, kumet tik nuorio, ė už tou diekavuoja Žėimā.